

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry ve věci

žalobce: **CZT a.s.**, IČ 25272322
sídlem Piletická 486, 503 41 Hradec Králové
zastoupeného advokátem JUDr. Pavlem Moníkem
sídlem Střelecká 672/14, 500 02 Hradec Králové
proti

žalovanému: **Celní úřad pro Pardubický kraj**, IČ 71214011
sídlem Palackého 2659, 530 02 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 8. 2017, č.j. 47054-13/2017-590000-11 a ze dne 30. 8. 2017, č.j. 47054-14/2017-590000-11

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou dne 10. 10. 2017 domáhá soudního přezkumu v záhlaví tohoto usnesení označených dvou rozhodnutí žalovaného, a to:
 - (i) rozhodnutí o námitkách č.j. 47054-13/2017-590000-11 ze dne 25. 8. 2017 proti exekučním příkazům ze dne 11. 7. 2016, č.j. 47054-4/2017-590000-42 a ze dne 30. 6. 2017 č.j. 47054/2017-590000-42, příkázáním pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb a příkázáním jiné peněžité pohledávky ve výši 666.292,46 Kč a
 - (ii) rozhodnutí o námitkách č.j. 47054-14/2017-590000-11 ze dne 30. 8. 2017 proti rozhodnutí o částečném zastavení exekuce související s výše uvedeným exekučním příkazem ze dne 14. 7. 2017, č. j. 47054-6/2017-590000-42.
2. Žalobce v žalobě namítá nicotnost, eventuálně nezákonnost exekučních příkazů a spojeného rozhodnutí o částečném zastavení exekuce z důvodu nesprávného právního hodnocení. Tvrdí, že úrok z neoprávněného jednání správce daně nespadá pod definici pojmu daň dle § 2 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), a tudíž nelze dle žalobce vydat exekuční příkaz a s ním spojená rozhodnutí v rámci daňové exekuce. Exekvovaná částka dle žalobce není daňovým nedoplatkem. Správce daně tak nebyl oprávněn vydat exekuční příkazy.
3. Žalobce dále napadá obě žalovaná rozhodnutí o námitkách z důvodu neexistence exekučního titulu, na základě kterého byly exekuční příkazy vydány, jelikož „*Vykonatelné rozhodnutí ve smyslu § 176 odst. 1 písm. b) d.ř. odkazuje na platební výměr (řádný či dodatečný) dle § 147 odst. 1 d.ř., a dále na výzvu ručiteli dle § 171 odst. 1 d.ř. a rozhodnutí o povinnosti uhradit zálohy na daň dle § 174 d.ř.*“, žalovaný přitom není oprávněn ukládat daňové a platební povinnosti daňovým subjektům mimo vymezený zákonný rámec. Dle žalobce má žalovaný pohledávku, která není daňovým nedoplatkem, a žalovaná rozhodnutí tak nejsou vydána na základě řádného exekučního titulu.
4. Žalobce též namítá místní nepřislusnost správce daně k vydání žalovaných rozhodnutí, který rozhodnutí vydal na základě rozhodnutí Generálního ředitelství cel o delegaci (dále také jen „GŘC“) ze dne 29. 3. 2016. Žalobce konstatuje, že od vydání rozhodnutí o delegaci se změnila podmínky, za nichž bylo o delegaci rozhodnuto, a nadřízený orgán byl tak povinný své rozhodnutí přezkoumat a vydat nové rozhodnutí, které by řešilo místní příslusnost správce daně. Dne 19. 6. 2017 totiž došlo ze strany žalobce ke změně sídla žalobce (přesun z Čáslavi do Hradce Králové), o této změně byl pořízen notářský zápis, který byl do sbírky listin založen dne 20. 6. 2017. Tím došlo ke změně příslusnosti správce daně, kterým se stal Celní úřad pro Královéhradecký kraj, čímž došlo současně k ukončení oprávnění vydat exekuční příkaz Celnímu úřadu pro Pardubický kraj, případně mělo dojít k přezkumu rozhodnutí ze strany GŘC. Generální ředitelství cel vydalo až opožděně dne 18. 8. 2017 rozhodnutí, ve kterém potvrdilo delegaci místní příslusnosti Celního úřadu pro Pardubický kraj, což nic nemění na místní nepřislusnosti žalovaného v době vydání žalovaných rozhodnutí.
5. Žalovaný s žalobou nesouhlasil, připomněl obsah a výsledky souvisejících řízení vedených s žalobcem. K odůvodnění odkázal na obsah odůvodnění napadených rozhodnutí, neboť žalobní námitky jsou faktickým opakováním argumentace námitek. Dále uvedl, že žaloba je obsahově shodná s žalobami v řízeních vedených u zdejšího soudu pod sp. zn. 52 Af 49/2017 (žaloba proti exekučním příkazům a proti rozhodnutí o částečném zastavení exekuce) a sp. zn. 52 Af 52/2017 (žaloba proti zamítnutí návrhu na zastavení daňové exekuce). Žalovaný zdůraznil závěr, že soud již v jiném rozhodnutí uvedl, že vyplacený

úrok z neoprávněného jednání správce daně, u kterého odpadl důvod, je daňovým nedoplatkem.

6. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s., žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.). Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rámci uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s.ř.s., podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného ve smyslu § 75 odst. 1 s.ř.s.
7. Soudu je, rovněž s odkazem na vyjádření žalovaného, z úřední činnosti známo, že pod č.j. 52 Af 49/2017-77 byl dne 23. 5. 2018 vydán rozsudek, kterým zdejší krajský soud zamítl žalobu žalobce proti exekučnímu příkazu ze dne 11. 7. 2017 a rozhodnutí o částečném zastavení exekuce ze dne 14. 7. 2017 – obě rozhodnutí jsou blíže označena pod bodem 1. odůvodnění shora. Jedná se o totožná rozhodnutí vydaná v rámci exekučního řízení. Žalobce v označené věci sp. zn. 52 Af 49/2017 vznesl totožnou žalobní argumentaci. Soud jeho argumentům nepřisvědčil a žalobu zamítl, neboť uzavřel (zestručněno), že daňový nedoplatek žalovaného ve formě úroku, pro který je vedena exekuce, existoval a jednalo se tak o daň ve smyslu § 2 odst. 3 daňového řádu. Exekuční příkazy tak nejsou nicotné ani nezákonné. Soud rovněž odmítl názor žalobce, že neexistoval řádný exekuční titul. Konečně se krajský soud též vypořádal s námitkou místní nepřislušnosti správce daně, ani zde nedal žalobci za pravdu. Proti rozsudku byla podána kasační stížnost, jež je vedena u Nejvyššího správního soudu (dále též jen „NSS“) pod sp. zn. 5 Afs 200/2018, o níž nebylo dosud rozhodnuto.
8. Výsledek řízení vedeného pod sp. zn. 52 Af 52/2017 o žalobě proti rozhodnutí o zamítnutí návrhu na zastavení exekuce byl u krajského soudu obdobný. Žaloba byla rozsudkem č. j. 52 Af 52/2017-85 ze dne 23. 5. 2018 zamítnuta. Proti rozsudku byla podána kasační stížnost, jež je vedena u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 5 Afs 201/2018, o níž nebylo dosud rozhodnuto.
9. Z uvedeného je tak zřejmé, že žalobce brojil správními žalobami jak přímo proti exekučnímu příkazu spolu s rozhodnutím o částečném zastavení exekuce a též v dalším řízení napadl rozhodnutí o zamítnutí návrhu na zastavení daňové exekuce, tak v nyní projednávané věci brojí proti zamítavým rozhodnutím žalovaného o námitkách, které podal později proti citovaným rozhodnutím žalovaného. K možnosti uplatnit takto paralelní žaloby se měl vyjádřit rozšířený senát NSS. Krajský soud do okamžiku jeho rozhodnutí řízení přerušil.
10. Nejvyšší správní soud poté v usnesení rozšířeného senátu dne 19. 2. 2019, č. j. 1 Afs 271/2016-53 uzavřel s právní větou: „Rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s. je jak exekuční příkaz vydaný podle § 178 daňového řádu, tak rozhodnutí o námitce podle § 159 daňového řádu podané proti tomuto exekučnímu příkazu.“ Připustil tak, nejen pro žalobce, obě paralelní cesty k soudnímu přezkumu vydaných rozhodnutí, které mají pro žalobce fakticky totožný dopad. Rozšířený senát NSS zdůraznil, že nejde o tentýž předmět řízení, jedná se o přezkum odlišných procesních postupů, byť je pravděpodobné, že v řízeních budou často shodné skutkové i právní otázky. Nicméně odlišným je správní akt, který je podroben přezkumu. Rozšířený senát též uvedl, že správní soud, který rozhoduje časově jako druhý v pořadí, je povinen reflektovat skutkové a právní závěry správního soudu, který rozhodl před ním.

11. Podle § 254 odst. 1 daňového řádu platí: *„Dojde-li ke zrušení, změně nebo prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně z důvodu nezákonnosti nebo z důvodu nesprávného úředního postupu správce daně, náleží daňovému subjektu úrok z částky, která byla daňovým subjektem uhrazena na základě tohoto rozhodnutí nebo v souvislosti s tímto rozhodnutím, který odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí, a to ode dne následujícího po dni splatnosti nesprávně stanovené daně, nebo došlo-li k úhradě nesprávně stanovené daně později, ode dne její úhrady. Tento úrok nevzniká v případě peněžitého plnění v rámci dělené správy.“*
12. Soud v nyní projednávané věci nezjistil jakoukoli skutečnost ani jiný důvod, pro který by se měl odchýlit od závěrů přijatých ve shora uvedeném rozsudku ze dne 23. 5. 2018, č. j. 52 Af 49/2017-77. Tímto rozsudkem byla zamítnuta žaloba proti exekučnímu příkazu a proti rozhodnutí o částečném zastavení daňové exekuce. Na nosné části odůvodnění citovaného rozsudku, zejména pak v bodech 8. až 13. lze proto odkázat. Oběma stranám řízení jsou ostatně známy. Uvedené platí o to více, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 12. 2017, č. j. 2 Afs 148/2017-36 zřetelně uvedl, že úrok z neoprávněného jednání správce daně podle § 254 daňového řádu je daní ve smyslu § 2 tohoto zákona.
13. Na tento závěr o charakteru úroku dle § 254 daňového řádu odkázal NSS i v dalším rozsudku ze dne 28. 7. 2018, č. j. 6 Afs 145/2018-27 (bod 24. odůvodnění), kde uvedl: *„Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že v rozsudku ze dne 14. prosince 2017, č. j. 2 Afs 148/2017-36 dospěl k závěru, že úrok z neoprávněného jednání správce daně podle § 254 daňového řádu je daní ve smyslu § 2 tohoto zákona. Aniž by chtěl Nejvyšší správní soud předjímat výsledek řízení sp. zn. 5 Afs 200/2018 a 5 Afs 201/2018, do nichž posouzení této otázky – na rozdíl od tohoto řízení – patří, nevidí jediný důvod, proč by mělo samotné vyplacení tohoto úroku daňovému subjektu, které se později ukáže jako nesprávné, změnit jeho charakter z veřejnoprávní pohledávky na soukromoprávní.“*
14. Soud tak proto toliko doplňuje, že pokud bylo podkladovým exekučním titulem žalobci uloženo uhradit (fakticky vrátit) část dříve přiznaného úroku z neoprávněného jednání správce daně, nejedná se o jakousi nově vzniklou soukromoprávní pohledávku, nýbrž o veřejnoprávní pohledávku, jejíž režim se řídí daňovým řádem.
15. Soud se rovněž neztotožňuje s námitkou, že rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2017, č. j. 331107/2017-590000-11 o novém stanovení úroku z neoprávněného jednání správce daně nemůže být exekučním titulem. Toto rozhodnutí bylo vydáno podle daňového řádu, a pokud na jeho základě vznikla správci daně pohledávka vůči daňovému subjektu, tedy vůči žalobci, tak ji nepochybně mohl vymáhat. Jde o vykonatelné rozhodnutí ve smyslu § 176 odst. 1 písm. b) daňového řádu. Tvzení žalobce, že toto citované ustanovení daňového řádu odkazuje (pouze) na platební výměr není čímkoli podložena. Daňový řád umožňuje vymáhání daní (ostatně takto je označen i díl 5., hlavy V., části třetí daňového řádu) a úrok z neoprávněného jednání správce daně podle § 254 daňového řádu je úrokem podle daňového řádu.
16. Nepřípadná je i námitka místní nepřislušnosti správce daně. Žalobce se mylně domnívá, že když *„jediný akcionář daňového subjektu rozhodl o změně stanov společnosti, když rozhodl, že novým sídlem je Hradec Králové“* a když ke dni 20. 6. 2017, bylo zapsáno do obchodního rejstříku nové sídlo daňového subjektu tak, že v podstatě automaticky bez dalšího *„došlo ke změně místní příslušnosti správce daně dle § 16 daňového řádu ve spojení s § 13 odst. 1 písm. b) daňového řádu, kdy se místně příslušným správcem daně stal Celní úřad pro Královéhradecký*

*kraj“ a že „Celní úřad pro Pardubický kraj tak již nebyl oprávněn ani zahájit daňovou exekuci“. K tomu soud uvádí následující: Mezi účastníky není sporu, že místní příslušnost žalovaného jako správce daně byla založena rozhodnutím Generálního ředitelství cel o delegaci místní příslušnosti ze dne 29. 3. 2016. Tímto rozhodnutím o delegaci k datu 20. 6. 2017 bylo do obchodního rejstříku zapsáno nové sídlo žalobce. Určení konkrétního správce daně oprávněného a zároveň povinného k provedení určitého daňového řízení vyplývá z pravidel o příslušnosti, tj. věcné, místní, funkční. Pravidla místní příslušnosti pak k provedení řízení konkretizují některého z věcně příslušných správců daně ve vztahu k jejich územní působnosti. Zásadě zákonnosti pak odpovídá to, že daňové řízení je vedené příslušným správcem daně. Z tohoto pravidla však existují zákonné výjimky, kdy k provedení úkonů daňového řízení je oprávněn i místně nepřislušný správce daně. Do těch patří i např. institut dožádání, kdy místně příslušný správce daně může požádat o provedení jednotlivých úkonů v daňovém řízení kteréhokoliv věcně příslušného správce daně. Dožádání, v jehož rámci dochází k provádění úkonů v daňovém řízení i místně nepřislušným správcem daně, je nutno odlišovat od institutu delegace místní příslušnosti dle § 18 daňového řádu, který na rozdíl od dožádání umožňuje přenesení místní příslušnosti z jednoho správce daně na druhého a úkony daňového řízení v tomto případě tak provádí vždy správce daně místně příslušný. Toto rozhodnutí o delegaci je pak soudně přezkoumatelné ve správním soudnictví (srov. rozsudky NSS ze dne 27. 7. 2006, č. j. 7 Afs 123/2005-47, a ze dne 23. 5. 2007, č. j. 7 Afs 95/2006-56, k tomu dále i usnesení Ústavního soudu ze dne 24. 6. 2003, sp. zn. II. ÚS 230/03, dále např. usnesení Ústavního soudu, sp. zn. II. ÚS 151/05 ze dne 18. 4. 2007). Z platné právní úpravy nevyplývá, že by změna stanov společnosti žalobce, tedy určení nového sídla, měla automaticky bez dalšího za následek to, že by došlo ke změně místní příslušnosti správce daně založené delegací. Ta se v daném případě totiž neřídila ustanovením § 13 daňového řádu, který upravuje určení místní příslušnosti *ex lege*, ale jednalo se právě o výše zmíněnou výjimku z určování místní příslušnosti dle tohoto ustanovení, kterou je právě zmíněné rozhodnutí o delegaci místní příslušnosti správce daně. Ustanovení § 16 daňového řádu o změně místní příslušnosti je tak cíleno pouze na případy, kdy dojde ke změně místní příslušnosti určené a vyplývající z ustanovení § 13 daňového řádu.*

17. V daném případě však nebyla místní příslušnost správce daně stanovena dle § 13 daňového řádu, ale podle § 18 daňového řádu, tedy na základě rozhodnutí o delegaci místní příslušnosti. Ke změně místní příslušnosti nemohlo dojít na základě ust. § 16 daňového řádu, ale pouze opět na základě rozhodnutí správce daně o zrušení nebo o změně rozhodnutí o delegaci (§ 18 odst. 2 daňového řádu). Podle § 18 odst. 2 daňového řádu při změně okolností, za kterých bylo o delegaci rozhodnuto, nebo okolností rozhodných pro určení místní příslušnosti, rozhodne správce daně, který rozhodnutí vydal, o zrušení, změně, nebo potvrzení delegace. Jestliže by mohlo dojít ke změně místní příslušnosti mimo obvod působnosti tohoto správce daně, rozhodne místo něj nejbližše společně nadřízený správce daně, včas podané odvolání proti tomuto rozhodnutí má odkladný účinek. Jestliže se tedy žalobce domníval, že byly dány podmínky pro zrušení či změnu rozhodnutí o delegaci, tak mohl podat podnět k vydání takového rozhodnutí podle § 18 odst. 2 daňového řádu, což neučinil. Případně pokud se domníval, že měl sám nadřízený správce daně vydat takové rozhodnutí, a to i bez podnětu žalobce podle ust. § 18 odst. 2 daňového řádu, tak se mohlo jednat o nečinnost, proti které se mohl žalobce bránit žalobou na ochranu proti nečinnosti (§ 79 a násl. s.r.s.). V daném případě se však o žádnou nečinnost ani jednat nemohlo, neboť, jak sám žalobce v žalobě uvádí, Generální ředitelství

cel vydalo dne 18. 8. 2017 rozhodnutí, kterým potvrdilo zmíněné rozhodnutí o delegaci o místní příslušnosti. Toto rozhodnutí mohl žalobce napadnout žalobou, protože rozhodnutí o delegaci je přezkoumatelné ve správním soudnictví samostatně. V tomto soudním řízení se nejedná o přezkum rozhodnutí o potvrzení delegace, naopak je třeba vycházet ze zásady presumpce správnosti rozhodnutí správního orgánu, tedy je třeba vycházet ze zmíněného rozhodnutí o potvrzení delegace. Nejednalo se tak o nezákonnost, jak tvrdil žalobce.

18. Shora uvedené posouzení tří okruhů námitek se týká jak námitek proti exekučnímu příkazu, tak námitek proti rozhodnutí o částečném zastavení exekuce na částku 3.400 Kč, ostatně žalobce své žalobní námitky též uvádí bez rozlišení k prvnímu či druhému napadenému rozhodnutí. Z předmětu věci a pojetí žaloby plyne, že částečné zastavení exekuce je právně a skutkově spojeno s exekučním příkazem. Soud tak musí konstatovat, že žalobní námitky uvedené v žalobě jsou nedůvodné jak ve vztahu k exekučnímu příkazu, tak i ve vztahu k rozhodnutí o částečném zastavení exekuce.
19. Je zřejmé, že soud nyní na rozdíl od řízení ve věci sp. zn. 52 Af 49/2017 přezkoumával rozhodnutí o námitkách. Dle rozšířeného senátu NSS nejde o tentýž předmět řízení, jedná se o přezkum odlišných procesních postupů. Šlo však o přezkum shodných skutkových i právních otázek, což má svůj základ v podané žalobě, jež je téměř totožným opakováním žaloby ve věci sp. zn. 52 Af 49/2017. Soud nezjistil, ani z jakékoli námítce žalobce, že obě napadené rozhodnutí o námitkách by trpěla nezákonností, či že by jimi byl žalobce zkrácen na svých právech. Soudu svým způsobem uniká, z jakého důvodu žalobce brojí téměř proti každému rozhodnutí správce daně, přičemž z formulace jeho žaloby je zřejmé, že na oporu svých tvrzení používá totožné argumentace.
20. Nad rámec vypořádání žalobních námitek soud dodává následující. Při jednání soudu dne 11. 9. 2019 zástupce žalobce poukázal na rozsudek NSS ze dne 18. 7. 2019, č. j. 2 Afs 249/2017-66 (též ve věci žalobce) a argumentoval tím, že NSS v něm uzavřel tak, že neexistuje platný platební výměr na tabákový výrobek Gulivers Extra, což znamená, že vypočtený úrok v exekučním titulu nemůže být správný. Soud si proto vyhradil čas a námitku rovněž zvážil.
21. K této námitce je pak prvně třeba uzavřít tak, že je opožděná, neboť nebyla vznesena ve lhůtě pro podání žaloby. Další rozšíření žaloby nebylo přípustné. Jakéhokoli z konkrétních tvrzení v žalobě, byť se svým zaměřením a označením týkala nicotnosti či neexistence exekučního titulu (jejich podstata je rozvedena a vypořádána shora) nelze vyložit tak, že by žalobce (včasně) namítal správnost exekučního titulu z důvodu, jak jej označil při jednání soudu dne 11. 9. 2019. Po vydání rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2017, č. j. 331107/2017-590000-11 o novém stanovení úroku z neoprávněného jednání správce daně se toto stalo vykonatelným a byla tak zahájena exekuce.
22. Pokud by soud vůbec mohl, ač nyní uvádí, že z důvodu opožděnosti nemůže, připustit takovou námitku, tato by měla místo v případném řízení o návrhu na zastavení exekuce a nikoli v řízení o námitkách proti exekučnímu příkazu, nebo námitkách proti částečnému zastavení pro částku 3.400 Kč z důvodu pozdějšího uhrazení povinným.
23. Konečně, též nad rámec nutného odůvodnění, je třeba zdůraznit a v tomto korigovat tvrzení žalobce, že NSS v jím citovaném rozsudku ze dne 18. 7. 2019, č. j. 2 Afs 249/2017-66 (viz bod 42) neuvedl, že „neexistuje platný platební výměr na tabákový výrobek Gulivers Extra“. NSS totiž uvedl to, že existují dvě správní rozhodnutí, které vedle sebe

nemohou obstát. Ponechal na žalovaném, případně soudu, aby nežádoucí situaci v pořadí druhého rozhodnutí procesně vypořádal. Zmínil též, že je to bez vlivu na projednávanou věc, což platí nyní obdobně. Následně, na což krajský soud vyčkal, Generální ředitelství cel vydalo rozhodnutí ze dne 7. 2. 2020, č. j. 8529/2020-900000-313, kterým zrušilo, resp. částečně zrušilo rozhodnutí týkající se tabákového výrobku Gullivers Extra. Tím byla odstraněna mezitímní konkurující rozhodnutí a též překážka identifikovaná Nejvyšším správním soudem. Tomuto postupu celní správy soud ničeho nevytýká.

24. Soud tedy s ohledem na shora uvedené shrnuje, že žalobu posoudil jako nedůvodnou a proto ji zamítl.
25. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný. Žalovanému podle obsahu správního spisu nevznikly takové náklady soudního řízení, které by přesahovaly rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice, 29. dubna 2020

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu